

Jacobsen, Larsen, Madvig, Moug, Rosenørn-Teilmann og Sonne:

I sidste Punktum af §. 12 indstyes mellem Ordene „for Menigheden“ og „maa erlægges“ Ordene: „og for Rengjøring“.

vedtoges enstemmig med 51 Stemmer.

2) Forslag af de Samme:

Ordene „af vedkommende Kirkeinspektion eller Kirkeværg eller, hvis der ankes over Ubillighed, af Kirkesynet“ forandres saaledes: „af vedkommende Kirkeværg eller Kirkeinspektion eller, hvis der ankes over Ubillighed, af Stiftsøvrigheden.“.

vedtoges enstemmig med 53 Stemmer.

Formanden: Jeg sætter nu Sagen i dens Helhed under Forhandling. Jeg antager, at den ærede Minister ønsker Ordet.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Ja, jeg turde saa maasse fortsætte, hvad jeg før begyndte, som jo kun var en Indledning. Jeg gjorde nemlig opmærksom paa, at de nærmere Omstændigheder ved hele denne Sag, som her er bragt paa Bane, forekomme mig at stille sig en Del anderledes, end man maatte antage efter de Udtalelser, som ere fremkomne her i Salen, ved hvilke der jo ogsaa er henvist til Uttringer i det andet Thing. Jeg skal dog først bemærke, at det forekommer mig, at denne Sag, ganske affet fra dens virkelige Bestaaen, ikke egentlig vilde kunne afgive noget Standpunkt for at ville holde paa en saadan Bestemmelse som den, der er bleven udstemt af §. 5. Selv om det virkelig forholdt sig saaledes, som det maa fremstille sig efter de forskjellige Uttringer, der ere fremkomne, saa maatte det dog siges at være et saa overordentlig anomalist Tilfælde, der her forelaa, at man ganske vist maatte gaa frem paa en anden Maade for at afhjælpe den Mangel, der er tilfede — hvorved jeg dog skal tilføje, at der derved ikke ubetinget fra min Side har været sigtet til Præstens Afstedigelse; jeg vil tværtimod sige, at Forholdet meget vel kunde stille sig saaledes, at dette paa ingen Maade vilde være enten

retfærdigt eller billigt, hvorefter der vel kunde være Opfordring og Anledning til at foretage en Forslyttelse af vedkommende Præst. Der næst maa jeg i denne Henseende fremhæve, at forsaavidt et saadant Forhold skulde finde Sted, at samtlige Menighedsmedlemmer paa Gen nær være Sognebaandsløbere, saa kan jeg, efter at jeg har set nærmere paa Lovforslaget, endnu mere bestemt udtale, hvad jeg i Dvrigt allerede antydede ved Sagens anden Behandling, at der slet ikke kan være nogen Tvivl om, at Lovforslaget, som det i Dvrigt foreligger, vilde berettigede et Flertal af Menigheden, naar det ønskede det, til at faae den vedkommende Præst til ogsaa at prædike i Kirken. Derved synes jo altsaa paa en anden Maade at være givet den Hjælp, der vilde være fornøden, naar det første Middel ikke blev anvendt; men derimod forekommer det mig, at, dersom man for at bringe Hjælp til dette enkelte anomaliste Sogn vilde gaa saa vidt, at man tog den Bestemmelse, at 10 Sognebaandsløbere eller Familier overalt skulde have denne Ret, da vilde dette være at gaa meget for vidt for dette isolerede Tilfældes Skyld — forudsat, at det overhovedet fandtes, eller der endog var flere saadanne Tilfælde. Den ærede Landsthingsmand, til hvem jeg nærmest sigter, antydede jo, at der i det andet Thing ogsaa skulde være nævnt et saadant Tilfælde, men efter hvad der senere er kommet til min Kundskab, tror jeg ikke, jeg tager feil, naar jeg antager, at disse to Tilfælde ere identiske, og altsaa vil jo den Beviskraft, der skulde ligge i de to Tilfælde, falde bort, idet det er eet og samme Tilfælde, hvortil der sigtes, og en saadan almindelig Bemærkning som den, at noget Egnende skal finde Sted paa mange Steder i Landet, kan der jo, som allerede bemærket, naar den ikke formuleres og præciseres anderledes, ikke tillægges nogen særdeles Betydning.

Hvad nu altsaa dette enkelte enestående Tilfælde angaar, saa skal jeg kun her i korte Træk meddele, hvad der er kommet til Ministeriets Kundskab derom, og det er ikke saa uoverkommeligt at gjøre det, som det kunde befrygtes efter de Uttringer, som ere fremkomne fra den ærede Landsthingsmands Side. Det er nemlig ikke en Historie paa 25 Aar, der